

Arrest

nr. 278 450 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 26 oktober 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Verzoekster verwijst vooreerst naar de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen om te kunnen pretenderen dat in casu een versnelde procedure werd toegepast.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoekster beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. De Raad voegt nog toe dat verzoekster niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen haar beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

Verzoekster kan gelet op hetgeen volgt ook niet worden gevolgd in haar algemeen betoog: “Zonder dat er aldus toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/1, §1 VW, meent de verwerende partij het verzoek van de verzoekende partij conform artikel 57/6/1, §2 VW i° artikel 57/6, eerste lid, 2° VW als “kennelijk ongegrond” te kunnen beschouwen, wat betekent dat zij meent de zaak minder grondig te moeten onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van de verzoekende partij te mogen leggen.

De gevolgen hiervan vallen vast te stellen aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd (zie ook tweede middel).”

4.2. Verzoekster betoogt vervolgens dat zij vreest voor haar leven en het leven van haar zoontje. Zij zet uiteen te zijn gevlucht omdat zij niet kon rekenen op haar eigen familie en dat zij bij problemen onmogelijk beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar familie of de familie en kennissenkring van haar partner F. in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "U gaf zelf te kennen bij eventuele toekomstige problemen met uw familie of de familie en entourage van F. in Albanië niet de bescherming van de autoriteiten te kunnen inroepen. U baseert zich op het feit dat u van daar afkomstig bent om te stellen dat als burgers (in het algemeen) in Albanië nood hebben aan bescherming van de autoriteiten ze deze niet krijgen. U beschouwt de Albanese autoriteiten als onbekwaam om (op tijd) burgers in nood te helpen. U baseert zich hierbij op zaken die u dagelijks vernam over problemen van burgers en het gebrek aan bescherming (NPO, p. 10). Deze passieve houding en het gebrek aan bescherming van de politie in Albanië heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. Opgemerkt dient te worden dat uw verklaringen in dit verband als louter subjectief dienen te worden beschouwd en het niveau van een blote bewering niet overstijgen. Gelet op het feit dat u persoonlijk in het verleden nooit in contact kwam met de Albanese politie, op geen enkele wijze zelf slechte ervaringen heeft meegemaakt met de politie in Albanië of ooit enige problemen heeft ondervonden met de Albanese autoriteiten in de ruime zin van het woord (NPO, p. 7), en u er ook niet in slaagde deze beweringen met concrete feiten te onderbouwen –, u beperkte zich immers tot wat u dagelijks van horen zeggen had om dit te stellen, - (NPO, p. 10) kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou u in geval van een klacht met tegenkanting of desinteresse door de politie worden geconfronteerd."

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie en hij zet uiteen dat o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van intra-familiaal geweld. Evenmin volstaan de loutere verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster citeert uit haar verklaringen en zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar familie in Albanië, vooral haar vader, tegen de relatie met F. is. Zij vreest dan ook dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van intra-familiaal geweld waartegen de overheid haar niet kan beschermen. De verzoekende partij besluit dat Albanië voor haar niet veilig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting volgende gronden van voormelde beschikking:

"4.2. Verzoekster betoogt vervolgens dat zij vreest voor haar leven en het leven van haar zoontje. Zij zet uiteen te zijn gevlucht omdat zij niet kon rekenen op haar eigen familie en dat zij bij problemen onmogelijk beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar familie of de familie en kennissenkring van haar partner F. in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "U gaf zelf te kennen bij eventuele toekomstige problemen met uw familie of de familie en entourage van F. in Albanië niet de bescherming van de autoriteiten te kunnen inroepen. U baseert zich op het feit dat u van daar afkomstig bent om te stellen dat als burgers (in het algemeen) in Albanië nood hebben aan bescherming van de autoriteiten ze deze niet krijgen. U beschouwt de Albanese autoriteiten als onbekwaam om (op tijd) burgers in nood te helpen. U baseert zich hierbij op zaken die u dagelijks vernam over problemen van burgers en het gebrek aan bescherming (NPO, p. 10). Deze passieve houding en het gebrek aan bescherming van de politie in Albanië heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. Opgemerkt dient te worden dat uw verklaringen in dit verband als louter subjectief dienen te worden beschouwd en het niveau van een blote bewering niet overstijgen. Gelet op het feit dat u persoonlijk in het verleden nooit in contact kwam met de Albanese politie, op geen enkele wijze zelf slechte ervaringen heeft meegemaakt met de politie in Albanië of ooit enige problemen heeft ondervonden met de Albanese autoriteiten in de ruime zin van het woord (NPO, p. 7), en u er ook niet in slaagde deze beweringen met concrete feiten te onderbouwen –, u beperkte zich immers tot wat u dagelijks van horen zeggen had om dit te stellen, - (NPO, p. 10) kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou u in geval van een klacht met tegenkanting of desinteresse door de politie worden geconfronteerd."

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie en hij zet uiteen dat o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van intra-familiaal geweld. Evenmin volstaan de loutere verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster citeert uit haar verklaringen en zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden." (eigen onderlijning).

Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar familie of de familie en kennissenkring van haar partner F. in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Immers, internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. Door ter terechtzitting aan te voeren dat haar familie in Albanië, vooral haar vader, tegen de relatie met F. is en zij dan ook vreest dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van intra-familiaal geweld waartegen de overheid haar niet kan beschermen, voert de verzoekende partij dan ook slechts een algemeen herhalend betoog waarbij zij aangeeft het niet eens te zijn. Zij gaat niet in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Haar besluit dat Albanië voor haar niet veilig is, kan dan ook niet overtuigen. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Door te herhalen en het voeren van een algemeen betoog, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS